

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Tomáše Pirka a JUDr. Markéty Čermínové ve věci

žalobkyně: **EKO Logistics s.r.o.**, IČO 26710170
sídlem Tyršova 68, 281 26 Týnec nad Labem
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem
sídlem Sluneční náměstí 2588/14, 158 00 Praha 13

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo financí ČR**, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

o 44 774 018 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 4. 2023, č. j. 39 C 203/2021-58,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 44 774 018 Kč s příslušenstvím (výrok I) a současně uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 900 Kč (výrok II). Takto rozhodl o žalobě, již se žalobkyně domáhala náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“, nebo „zákon

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

č. 82/1998 Sb.“), vyplývající z rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 13. 1. 2014, č. j. 289501/14/2111-24802-201174 (dále též jen „nezákonné rozhodnutí“), které bylo pro nezákonnost zrušeno.

2. Soud prvního rozhodl na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, a které není třeba, v zájmu stručnosti písemného vyhotovení rozsudku odvolacího soudu, opakovat.
3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání, ve kterém zopakovala, že mu vznikla škoda nezákonným rozhodnutím – platebním výměrem na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2012, když za toto zdaňovací období si nárokovala od Finančního úřadu pro Středočeský kraj daň z plnění, u kterých podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, vznikl nárok žalobkyně na vrácení daně od státu. Daň ale vrácena nebyla, protože daňové orgány ze své viny zmeškaly lhůtu pro stanovení daně podle § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve které musí o předmětné daňové povinnosti rozhodnout, a proto bylo daňové řízení pravomocně zastaveno a nikdy tak nebylo rozhodnuto o předmětné dani. Část nadměrného odpočtu ve výši 1 883 644 Kč byla žalobkyni na základě nezákonného rozhodnutí vrácena a druhá část ve výši 3 045 385 Kč jí byla poskytnuta v důsledku zrušujícího rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 5. 2018, č. j. 21125/18/5300-21444-711428, coby přeplatek na dani. Za škody způsobené zadržováním těchto částek byla žalobkyně odškodněna úrokem podle § 155 odst. 5 daňového řádu, a to rozhodnutím Krajského úřadu pro Středočeský kraj ze dne 8. 4. 2019, č. j. 1900478/19/2111/50523-202376 ve výši 2 346 195 Kč. Žalobkyně však ze zadržovaných částek dvou částí nadměrného odpočtu uplatněného v řádném daňovém přiznání vypočetla ušlý zisk, započítala přiznaný a zaplacený úrok ve výši 2 346 195 Kč a rozdíl požadovala po žalovaném zaplatit. Dále žalobkyně tvrdila, že v řízení před soudem prvního stupně prokázala znaleckým posudkem, že žalobkyni byly uplatněny nároky na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty, o kterých však nebylo rozhodnuto (neboť rozhodnutí správce daně bylo odvolacím orgánem zrušeno a daňové řízení bylo zastaveno), čímž nenarostl její majetek. Kdyby žalobkyně měla k dispozici finanční prostředky z „nenárůstu“ svého majetku o nároky na odpočet daně, pak by je vložila do svého podnikání a zhodnotila by je. Žalobkyni tak v důsledku nezákonného rozhodnutí ušel zisk, který vypočetla tak, že zjistila, kolik vydělávala na finančních prostředcích, které jí k podnikání svěřili její společníci. Z historických a auditovaných výsledků svého hospodaření před neposkytnutím finančních prostředků z „nenárůstu“ svého majetku o nároky na odpočet daně a dostatečně dlouhé časové periody určila průměr, o kolik finančních prostředků zhodnotila peníze svěřené svými společníky. Tím způsobem pak vypočetla ušlý zisk. Správnost výpočtu žalobkyně potvrdil znalecký posudek. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil a žalobě zcela vyhověl.
4. Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání žalobkyně navrhla rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdit.
5. Odvolací soud přezkoumal z podnětu a v mezích podaného odvolání napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že toto odvolání není důvodné.
6. Podle § 1 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
7. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
8. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

9. Podle § 8 odst. 2 OdpŠk, byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.
10. Podle § 140 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností nebo byla zahájena daňová kontrola. Platební výměr správce daně založí do spisu.
11. Jak vyplývá ze shora citovaných zákonných ustanovení je odpovědnost státu za vzniklou škodu objektivní (bez ohledu na zavinění) a stát se jí nemůže zprostit, jestliže jsou kumulativně splněny tři podmínky: 1) nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup, 2) vznik škody či nemajetkové újmy a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody či nemajetkové újmy. Existence těchto podmínek musí být v soudním řízení bezpečně prokázána a nepostačuje pouhý pravděpodobnostní závěr o splnění některé z nich. Důkazní břemeno v tomto směru leží na poškozeném.
12. Odvolací soud především odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) a učinil na jejich základě odpovídající skutkové závěry. V návaznosti na to soud prvního stupně věc v podstatě přiléhavě právně posoudil, pokud oba žalobou uplatněné nároky na ušlý zisk zamítl.
13. Žalobkyně se domáhala náhrady škody v celkové výši 44 774 018 Kč sestávající ze dvou nároků. První nárok představoval ušlý zisk ve výši 3 404 770,14 Kč, který žalobkyně odůvodnila tak, že nemohla disponovat částkou nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty v době od 30. 12. 2012 do 30. 5. 2018. Z provedeného dokazování vyplynulo, že nadměrný odpočet za zdaňovací období říjen 2012 ve výši 1 883 644 Kč vyměřený platebním výměrem č. j. 289501/14/2111-24802-201174 byl žalobkyni vrácen dne 24. 1. 2014. Zbylá část nadměrného odpočtu ve výši 3 045 385 Kč byla žalobkyni vrácena na základě rozhodnutí správce daně ze dne 30. 5. 2018, č.j. 21125/18/5300-21444-711428. Rozhodnutím Krajského úřadu pro Středočeský kraj ze dne 8. 4. 2019, č. j. 1900478/19/2111/50523-202376 byl žalobkyni přiznán úrok z prodlení z vratitelného přeplatku z částky 1 883 644 Kč od 1. 1. 2013 do 4. 2. 2013 a z částky 3 045 385 Kč od 1. 1. 2013 do 29. 5. 2018 v celkové výši 2 346 195 Kč. Žalobkyně tvrdila, že při pravidelném běhu věcí by finanční prostředky vložila do svého podnikání jako zdroj zvyšující jeho disponibilní kapitál, kdy průměrná rentabilita vlastního kapitálu za léta 2007 až 2013 činila 21,54 % ročně a žalobkyni tak ušel zisk v celkové výši 4 929 029 Kč. Po odečtení náhrady od správce daně činí její nárok vůči žalované částku 3 404 770,14 Kč.
14. Odvolací soud k tomu uvádí, že soud prvního stupně i přes to, že nesprávně určil odpovědnostní titul, od kterého se nárok žalobkyně odvíjí, dospěl ke správnému závěru, že tento nárok žalobkyně je pouze hypotetický. Odpovědnostním titulem, od kterého žalobkyně odvíjí svůj nárok na náhradu škody, je v tomto případě rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 13. 1. 2014, č. j. 289501/14/2111-24802-201174, které bylo pro nezákonnost zrušeno a daňové řízení zastaveno. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí je předběžně vykonatelné, souhlasí odvolací soud s námitkami žalobkyně, že odpovědnostním titulem je právě toto citované nezákonné rozhodnutí, nikoli rozhodnutí odvolacího orgánu, jak nepřesně uzavřel soud prvního stupně. Žalobkyně tento svůj nárok na ušlý zisk stanovila na základě rentability vlastního kapitálu, což však činí její nárok je pouze hypotetický a spekulativní. Jak správně uvedl soud prvního stupně, žalobkyně netvrdila, do jakých konkrétních investičních nástrojů by finanční prostředky vložila a rovněž, že zadržením částky nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty bylo zasaženo do průběhu konkrétního děje vedoucího k určitému zisku. Odvolací soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

soudu (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. 28 Cdo 3910/2011, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2006, sp. zn. 25 Cdo 818/2005, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 82/2013) a uzavírá, že ušlý zisk tvrzený žalobkyní je pouze spekulativním, hypotetickým ziskem, a skutečnost, že žalobkyně v minulosti vkládala některé své finanční prostředky do podnikání neprokazuje, že by tak učinila právě v případě neoprávněně zadržovaného nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty, a že by tyto finanční prostředky přinesly zisk v žalobkyní tvrzené výši.

15. Žalobkyně navíc obdržela od správce daně úrok z vratitelného přeplatku, což je zákonná sankce pro správce daně, jejímž účelem je nahradit daňovému subjektu cenu peněz, kterými disponovat měl, ale nemohl z důvodu pochybení na straně správce daně. Vzniklá škoda z nezákonného rozhodnutí tedy byla žalobkyní uhrazena.
16. Na druhou část svého nároku na ušlý zisk ve výši 41 369 247,86 Kč, kterou žalobkyně odvíjela od skutečnosti, že tím, že byla zmeškána lhůta pro rozhodnutí o její daňové povinnosti (v důsledku nezákonného rozhodnutí), nebylo rozhodnuto o vrácení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty z žalobkyní tvrzených a předložených daňových dokladů (což prokazovala rovněž znaleckým posudkem ze dne 3. 4. 2023), čímž došlo k „nenárůstu“ jejího majetku, který dále nemohla vložit do svého podnikání a zhodnotit jej, platí totéž, co je uvedeno shora v odstavci 14. tohoto rozsudku o hypotetickém, spekulativním zisku. Odvolací soud navíc odkazuje na závěry vyjádřené v nálezů Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09, ve kterém v odstavci 21. Ústavní soud uvádí: *„Dle ustanovení § 46 odst. 5 zák. č. 337/1992 Sb. neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém příznání nebo blášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. Možnost tzv. konkludentního stanovení daně tedy nastupuje za situace, kdy pracovník správce daně nemá při vyměřovacím řízení pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti daňového příznání a nemusí tedy platební výměr vystavovat a ani doručovat, pouze zaznamená potřebné údaje do tiskopisu daňového příznání a současně daň předepíše. Jakkoli je zřejmé, že se jedná o takovou předpokládanou situaci, kdy se ze zákona uplatní fikce vydání platebního výměru a jeho doručení, aniž by bylo proběhlo vytykácí řízení, není z textu tohoto ustanovení pojmově vyloučeno aplikovat je také na situaci, kdy ve věci bylo zahájeno vytykácí řízení, ve kterém však z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření daně daň nebyla pravomocně vyměřena. V takovém případě totiž také není dána existence daně vyměřené odchylně od daně uvedené v daňovém příznání. Jinými slovy, pokud vytykácí řízení neskončilo zákonem předpokládaným a žádoucím způsobem, tedy stanovením daňové povinnosti, a to z toho důvodu, že uplynula prekluzivní lhůta k vyměření daně, pak je nastolena situace, jako by toto vytykácí řízení vůbec neproběhlo, neboť nemá žádné zákonné účinky na daňovou povinnost daňového subjektu. Nic tak nebrání tomu, použít za dané procesní situace ustanovení § 46 odst. 5 zák. č. 337/1992 Sb., ostatně jiný způsob vyměření daňové povinnosti zákon v takovém případě ani neumožňuje.“*
17. V odstavci 26. citovaného nálezů Ústavní soud uvádí: *„...dnem 1.1.2011 vstoupil v účinnost zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen "zákon č. 280/2009") jehož § 140 odst. 1 stanoví, že neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Na rozdíl od zákona č. 337/1992 Sb. účinného do 31. 12. 2010, tedy nový daňový řád s účinností ode dne 1.1.2011 výslovně zakotvuje, že zahájení postupu k odstranění pochybností (dosud vytykácí řízení) je překážkou konkludentního vyměření daně. Vzhledem ke skutečnosti, že ustanovení § 140 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. nebylo (a ani být nemohlo) předmětem této ústavní stížnosti, není Ústavní soud oprávněn je z hlediska ústavnosti přezkoumávat, je však zřejmé, že závěry, které učinil v nyní projednávané věci, se také k tomuto ustanovení budou vztahovat.“*
18. Z výše uvedeného vyplývá, že u druhého nároku žalobkyně ke vzniku škody ani nemohlo dojít, neboť, pokud marně uplynula prekluzivní lhůta k vyměření daně (v důsledku nezákonného rozhodnutí správce daně), je třeba mít daň za předmětné zdaňovací období ve smyslu § 140 odst. 1 daňového řádu za tzv. konkludentně vyměřenou, tedy v souladu s tvrzením daňového subjektu (žalobkyní). Žádná škoda tedy v souvislosti s nezákonným rozhodnutím (ani nesprávným úředním

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

postupem spočívajícím v nerozhodnutí o daňové povinnosti v zákonem stanovené lhůtě) žalobkyni nemohla vzniknout.

19. Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, včetně správného výroku o nákladech řízení.
20. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná dosáhla plného procesního úspěchu i v této fázi řízení a byla jí proto přiznána náhrada nákladů řízení, které jsou tvořeny podle § 1 a § 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. dvěma paušálními náhradami po 300 Kč za vyjádření k odvolání a účast na odvolacím jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení; jinak dovolání přípustné **není**; přípustnost dovolání přezkoumá za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. dovolací soud.

Praha 20. září 2023

JUDr. Aleš Šťastný v. r.
předseda senátu